

[Indenrigsministeren.]
 ny Byrde for Befolkningen, som væsentlig og først og fremmest i Overgangsaaarene vil overstige den Lettelse i Befolkningens Byrder, som kan fremskaffes paa Aldersrenten. Vil man begrænse Aldersrentebyrden ved at lade den hele Præmieindbetaling indgaa i offentlige Kasser, i Stats- og Kommunekasser, saa kan man naturligvis gøre det. Men saa vil vi den Dag, da Pensioneringen bliver effektiv, da vi er naaet til, at de Aldersklasser, som nu gaar ind i de betalendes Rækker, overskrider Grænsen for Adgang til at blive nydende, komme ud for Byrder, som det offentlige til den Tid aldeles ikke vil kunne bære. Det er ikke en Opfattelse, som jeg er naaet til ved løse Ræsonnementer, det er en Opfattelse, som er bygget paa en ganske nøje og omhyggelig Undersøgelse af denne Sag. Men det er jo i øvrigt, da nu det ærede Medlem har bebudet sit Partis Forslag om Indførelse af Folkepensionering, et Spørgsmaal, som vi til den Tid nærmere kan drøfte. Jeg gentager, hvad jeg sagde, da jeg forrige Gang havde Ordet, at det er Regeringens Hensigt, saa saare man skønner, at Bæreevnen muliggør det, at fremsætte det Forslag, som foreligger udarbejdet. At gøre det paa nærværende Tidspunkt vilde kun betyde, at Staten og Kommunerne for Tusinder og atter Tusinder af Personer indtil videre kommer til at bære Præmiebyrden, fordi de vedkommende er sat ud af det private Arbejdsmarked og maa friste Livet gennem offentlige Understøttelser, som umuliggør det for dem ved egne Midler at bære det, som herved lægges paa dem. Jeg tror, at de, der er virkelige Venner af en saadan Reform, burde lægge Øret til Tiden for at gøre sig klar over, hvilke Muligheder den i saa Henseende rummer, og hvilke der ikke findes.

Valglovsdiskussionen vil vi jo faa rig Lejlighed til at føre, naar Lovforslaget fremsættes, og jeg skal derfor slet ikke komme ind paa de Betragtninger angaaende Valgloven, som her har været anstillet, men kun sige, at naar det ærede Medlem Hr. Elmquist kraftigt fremfører Ønsket om at komme væsentlig længere ned med Tallet paa Folketingets Medlemmer, end jeg agter at foreslaa, saa maa han ikke glemme, at med Formindskelse af Medlemstallet følger øgede Vanskeligheder ved Opfyldelse af Grundlovens Bud om Fremskaffelse af en ligelig Repræsentation for de forskellige Anskuelser i Befolkningen. Man kan vælge, hvilken Fremgangsmaade til Valgs Udførelse man vil, man kan bygge paa det rene Forholdstalsvalg, paa Enkeltmandskredse, handle

ganske som man vil i denne Sag, men med det mindskede Medlemstal vil altid følge Overgangsvanskeligheder og stigende Minoriteter, til hvilke Hensyn ikke kan tages. Derfor gælder det om her at finde den gyldne Middelvej, og den tror jeg er fundet ved det Tal for Folketingets Medlemmer, som jeg agter at foreslaa: 121.

Det ærede Medlem Hr. Christen Christensen fremførte nogle Bemærkninger om Udvandringsspørgsmaalet og omtalte i denne Forbindelse § 8 i Loven af 1868 om Udvandring og mente, at denne Paragraf betød en Hindring for Dannelse af Sammenslutninger i fremmede Lande med det Formaal at hjælpe Personer til Udvandring, naar de senere skulde tilbagebetale den Støtte, der saaledes var ydet dem. Jeg tror rigtigt nok, det er en Misforstaaelse af den Bestemmelse, som § 8 i Loven indeholder. Men det er jo netop et Spørgsmaal, som ved Indenrigsministeriets Initiativ er taget op til nøje Undersøgelse, og jeg antager, at inden ret lang Tid er gaaet, vil der blive tilstillet den høje Rigsdags Medlemmer en omfattende Betænkning i hele denne Sag, ligesom Regeringen sandsynligvis vil beskæftige sig med en Revision af Udvandningslovgivningen, og under dette Arbejde vil der selvfølgelig blive vist det ærede Medlems Udtalelser og Henstillinger alt muligt Hensyn.

Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Schmidt selv har erkendt, at han ikke besad eller kan fremskaffe noget Bevismateriale som Grundlag for de Udtalelser, han har fremsat angaaende Hypoteklaanefondens Virksomhed, og de Beskyldninger for Partiskhed i Forvaltningen af denne Fond, som han har gjort sig til Talsmand for. Thi det ærede Medlem har jo ganske Ret, naar han siger, at det vilde aldeles intet bevise, selv om han kunde fremføre Eksempler paa, at der var tyske Ansøgere, som var blevet forbigaaet. Nej, det vilde aldeles intet bevise, fordi ligesom der er tyske, der er blevet forbigaaet, saaledes er der naturligvis ogsaa danske, der er blevet forbigaaet, og heri ligger paa ingen Maade nogen som helst Partiskhed, men kun i det enkelte Tilfælde som Resultat af den foretagne Undersøgelse dette, at den vedkommende ikke, naar man skal holde sig indenfor Lovgivningens Rammer, kan opnaa Laan, kan opnaa Hjælp fra Hypoteklaanefonden. Men naar jeg saa skarpt tilbageviste det ærede Medlems Paastande, er det, fordi jeg mener, at Sigtelser for Tilsidesættelse af Personer ved Afgørelse af økonomiske Spørgsmaal af nationale Grunde er ikke til-